

TUYÊN ÚY PHẬT GIÁO

Thích Nữ Phước Thuần

Ngày 20.4.2001 Bác Sĩ Tôn Thất Lữ chuyên khoa về bệnh xương giúp đỡ giới thiệu chúng tôi được chính thức gia nhập vào đội ngũ tuyên úy các tôn giáo, tôi trở thành nhân viên thiện nguyện ở Bệnh viện Monash, mà trước đó đã có nhiều tôn giáo cộng tác trong bệnh viện này.

Theo như chúng tôi được biết, thì người cộng sự phải kinh qua quá trình thụ huấn một vài khóa, cũng như trình độ sinh ngữ phải được tương đương, không kém. Riêng về phần tôi thì rất may mắn, nhờ có cái áo nhà tu, với tâm nguyện là làm sao để hoàn thành công tác tốt, mà Thầy đã đặt trọn niềm tin, giao phó trọng trách nơi tôi. Cũng như giáo lý mà bao năm qua, quý Thầy đã khổ công truyền dạy cho, bây giờ thời điểm và cơ duyên thực hiện hạnh từ bi, phát huy tinh thần của nhà Phật đã đến nên tôi cố gắng và gia công, làm thế nào để không hổ thẹn với cái áo mà mình khoác vai, và công ơn Thầy tổ.

Những ngày đầu làm việc tôi rất là ngỡ ngàng, có rất nhiều người rất xa lạ với cách phục sức dị biệt hơn người của mình, thậm chí họ chưa hiểu gì là đạo Phật, những cô y tá và nhân viên rất hòa nhã hỏi han trụ xứ của chùa và đời sống người tu giáo lý v.v.. Đặc biệt có Cô Sue, người đạo Tin Lành cô nhậm chức điều hợp nhân viên trong bệnh viện, đã đến viếng Chùa Hoa Nghiêm, mua Phật cụ, thỉnh tượng Phật trong chánh điện và tham quan hoàn cảnh xung quanh, Cô khen luôn miệng rằng “very interesting” (thích thú quá), và sau khi được Cô Phước Sinh vun vén cho bài pháp thoại, chúng tôi hy vọng rằng một ngày gần đây hoa Bát Nhã sẽ bừng khai sáng tỏ trên vùng đất tâm của Sue.

Trở lại vấn đề thăm bệnh, chúng tôi sắp xếp hằng tuần vào sáng thứ ba và sáu từ 10-12 giờ đến thăm bệnh nhân với danh sách được liệt kê theo thứ tự của các tôn giáo khác, khi bệnh nhân đến đăng ký nhập viện.

Nhận thấy Phật tử cộng đồng sắc tộc khác thì ngôn ngữ ít trở ngại hơn so với cộng đồng Việt, Hoa, Miên, Với những cụ già lớn tuổi, trông thật thảm thương, vào khoảng vài tuần trước tôi đến thăm một bà cụ người Hoa. Bà phẫu thuật van tim, được chuyển ra phòng điều dưỡng, khi tôi vào trông thấy bà ôm bụng, ngồi đứng không yên, bức rức. Thì ra là bà quá cấp bách, bấm lộn nút, nên chuông không reo, và không biết xử sự như thế nào. Lại một hôm nọ cô nhân viên thiện nguyện Thiên Chúa Giáo nhờ tôi hỏi giùm cô ấy có nên nhờ Linh mục đến cầu bình an cho cô hay không? Cô có mang 6 tháng, bị tai nạn lưu thông và chấn động mạnh, sợ ảnh hưởng thai nhi. Từ nhân duyên đó mà tôi quen biết cô, hàng tuần tôi viếng thăm, trò chuyện an ủi và xin sách báo hướng dẫn phương cách chăm sóc hài nhi cho cô, cô xúc động ôm tôi, với ánh lệ long lanh, trên môi tỏa ra nụ cười hoan lạc.

Nhìn lại những cảnh sinh, già, bệnh chết, vô thường, khổ não, bi ai nơi bệnh viện mà không sao tả xiết, chúng ta mới cảm nhận được mình rất là may mắn, đang có cuộc sống lành mạnh và an vui, thật là diễm phúc vô cùng.

Nam Mô A Di Đà Phật.

Chúng con không biết làm gì hơn cho bằng nguyện cầu Chư Phật trong mười phương từ bi gia bị cho tất cả chúng sinh đều được thoát ly bệnh khổ luôn sống mãi trong an lành và hạnh phúc.

Thích Nữ Phước Thuần